

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาในประเทศไทยมุ่งเน้นการให้โอกาสการศึกษาที่เท่าเทียมกันทั้งในการศึกษาในระบบ นอกกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยยึดหลักการการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศไทย มาตรา 43 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” มาตรา 30 วรรค 3 บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล จะกระทำมิได้” ซึ่งประชาชนไทยทุกคนย่อมมีสิทธิทางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นอย่างน้อย อย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะมีความพิการ หรือสุขภาพอย่างไร ซึ่งรัฐต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือให้ ตามมาตรา 55 บัญญัติว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐและจากราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทในการจัดการศึกษาแห่งชาติ มาตรา 10 วรรคสอง ได้กำหนดให้ “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ วรรค 3 โดยรัฐต้องจัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” ซึ่งคนพิการทุกประเภทมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ โดยรัฐต้องจัดการศึกษาให้ตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รวมทั้งจัดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาให้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2543ข, หน้า 1-3)

เด็กออทิสติก จัดเป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่คณะกรรมการการคัดเลือกและจำแนก ความพิการ เพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้เป็นบุคคลที่มีความบกพร่อง ที่ต้องการการศึกษาพิเศษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2543ข, หน้า 29-30) เนื่องจากเด็กออทิสติก เป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางพัฒนาด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรมอารมณ์ และจินตนาการ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองที่ผิดปกติไป และความ ผิดปกติที่พบได้ก่อนวัย 30 เดือน มีผลกระทบในทางลบต่อการศึกษารวมถึงพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ปรากฏมีการกระทำหรือมีการเคลื่อนไหวซ้ำ ๆ ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม เช่น กิจวัตรประจำวันและการตอบสนองที่ไม่ปกติต่อประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 9) และเด็กออทิสติก เป็นเด็กกลุ่มหนึ่งใน 9 ประเภท ความบกพร่องหรือพิการตามกฎหมายฉบับที่ 2 (2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติ การฟื้นฟูสมรรถภาพ พุทธศักราช 2542 ที่ต้องการการศึกษาพิเศษในลักษณะที่แตกต่างไปจาก การศึกษาที่ให้กับเด็กทั่วไป เนื่องจากเด็กออทิสติกมีความผิดปกติทางสังคมและปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น ความผิดปกติในการสื่อสารและความผิดปกติแสดงออกทางพฤติกรรมซ้ำ ๆ ความสนใจ และกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น (รัชนีกร ทองสุคดี, 2550, หน้า 2-3) ฉะนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้บุคคลได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของแต่ละคน ได้เต็มตามความสามารถ เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความผิดปกติทั้ง 3 ด้านข้างต้น ความบกพร่องทางด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม นับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นของเด็กออทิสติก ความบกพร่อง ที่เห็นชัดในด้านนี้ ได้แก่ การไม่มองสบตา สายตาเหม่อลอยไร้จุดหมาย มองคนผ่านไป แยกตัวอยู่คนเดียว ไม่ชอบการสัมผัส ไม่เข้ากลุ่มเล่นกับเด็กด้วยกัน ไม่มีสัมพันธภาพกับคนอื่น และไม่เข้าใจกติกาสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2543ก, หน้า 2) นอกจากนี้ยังหลีกเลี่ยงการสบตา กับบุคคล เช่น ไม่สบตาเลยหรือมองทางหางตา มองอย่างผิดปกติ คือจ้องมองแบบไม่ละสายตา หรือมองอย่างเลื่อนลอย (กระทรวงสาธารณสุข, 2545, หน้า 20)

ยิ่งไปกว่านั้น Bakeman and Adamson (1984) กล่าวว่า พฤติกรรมการสบตาหรือการมอง ร่วมกัน (Joint Attention Behavior) เริ่มปรากฏให้เห็นเมื่อเด็กมีอายุในช่วง 9-12 เดือน นอกจากนี้ Tomasello (1995) กล่าวเสริมไว้ว่า การมองร่วมกันของเด็กเริ่มจากการจ้อง สิ่งของ วัตถุ หรือ เหตุการณ์ในสิ่งแวดล้อมโดยรอบตัวเด็กและเคลื่อนไหวไปยังบุคคลที่เด็กคุ้นเคยหรือ Gaze Shift ซึ่งการจ้องของเด็กจะมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ เห็นได้จาก เมื่อเด็กผสมผสานการมองกับท่าทาง เช่น การชี้ เอื้อมจับ มองตา และหยิบสิ่งของส่งให้คนอื่น แต่เด็กออทิสติกจะไม่สามารถแสดง พฤติกรรมการสบตาหรือการมองร่วมกันได้ ส่งผลให้เด็กเหล่านี้มีความบกพร่องในการรับรู้เสียง

และสิ่งเร้าทางสังคม (Dawson, Meltzoff, Osterling, Rinaldi, and Brown, 1998) และไม่สามารถมองไปยังสิ่งที่คนอื่นชี้ให้ดู (Leekam, Hunnisett, and Moore, 1998) พฤติกรรมข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางภาษาของเด็กออทิสติก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้การช่วยเหลือเร่งด่วน และจะเห็นได้ว่าการไม่สบตาเป็นพฤติกรรมแรก ๆ ที่สังเกตเห็นได้เมื่อเด็กได้รับการคัดกรองเบื้องต้น และเป็นพฤติกรรมแรก ๆ เช่นกันที่ได้รับการบำบัดช่วยเหลือ (Mundy and Crowson, 1997)

การไม่มองสบตาเป็นพฤติกรรมที่สามารถปรับแก้ไขได้ ซึ่งในปัจจุบันวิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (Applied Behavior Analysis หรือ ABA) เป็นวิธีที่ได้รับการยอมรับในกลุ่มนักวิชาการว่าสามารถใช้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Dube, Macdonald, Mansfield, Holcomb, and Ahearn, 2004, p. 198) การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์เริ่มมาจากแนวความคิดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Operant Conditioning) ของนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ สกินเนอร์ (Skinner) ที่มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม พฤติกรรมที่เกิดขึ้น (Emitted) ของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปเนื่องจากผลกรรม (Consequences) ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมนั้น โดยให้ความสนใจกับผลกรรม 2 ประเภท ได้แก่ ผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) ที่ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำอยู่นั้นมีอัตราการกระทำเพิ่มมากขึ้นและผลกรรมที่เป็นตัวลงโทษ (Punisher) ที่ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นลดลง (สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2541, หน้า 32)

อุ๋น เรือน อ่ำไฟพัสเตอร์, (2540, หน้า 13) ยังได้กล่าวถึงการปรับพฤติกรรมเป็นเทคนิคที่มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดตามทฤษฎีการเรียนรู้และหลักพฤติกรรมในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง สิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองและผลที่เกิดตามมาภายหลัง การตอบสนองทำให้พฤติกรรมการตอบสนองเพิ่มพลังขึ้น เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการทำให้พฤติกรรมของอินทรีย์เพิ่มขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจากการได้รับผลที่เกิดตามมาที่น่าพึงพอใจสอดคล้องกับงานวิจัยของพวงทอง วรรณกุล (2545, หน้า 56-60) ได้ศึกษาผลของการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยเศรษฐกิจต่อทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากกลุ่มทดลอง 6 คน โดยใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยเศรษฐกิจที่นักเรียนสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งของหรือขนมได้ ผลปรากฏว่า พฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้นและให้ข้อเสนอแนะว่า การเสริมแรงในการสอนเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนาควรให้เด็กได้รับการเสริมแรงทันที และตัวเสริมแรงที่ให้นั้นต้องมีประสิทธิภาพ คือ ต้องเป็นสิ่งที่ดีที่ต้องการ ฉะนั้นครูผู้สอนควรจะสำรวจความต้องการของเด็กก่อนแล้วจึงให้การเสริมแรง

นอกจากนี้ Presmanes, Welden, Stone and Yoder (2007) ได้ศึกษาการใช้การกระตุ้นเตือนความสนใจหลายรูปแบบต่อการตอบสนองการมองร่วมกันในน้องของเด็กที่มีภาวะออทิซึมจำนวน 46 คน และน้องของเด็กที่มีพัฒนาการปกติจำนวน 35 คน ที่มีอายุระหว่าง 12 ถึง 23 เดือน ในสถานการณ์ที่ผู้วิจัยทดสอบความสนใจของเด็ก และพบว่าเด็กแต่ละคนจะมีการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นความสนใจแตกต่างกัน ผลคือน้องของเด็กออทิสติกมีคะแนนความสนใจที่ต่ำกว่ามากเมื่อเทียบกับคะแนนของน้องเด็กที่มีพัฒนาการปกติ

ผลการวิจัยของ Warreyn, Roeyers, Wetstwinkel and Groote (2007) ยังได้ศึกษาพฤติกรรมการมองร่วมกันเพื่อเริ่มต้นในการทำตามและการมองร่วมกันในการเริ่มต้นการขอสิ่งที่ต้องการ ในเด็กระดับอนุบาลที่มีภาวะออทิซึม และเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน เพื่อดูความแตกต่างของระดับความสามารถในการมองร่วมกันจากกิจกรรมที่แตกต่างของเด็กออทิสติกต่อมารดา ผลจากการทดลองพบว่าเด็กที่มีภาวะออทิซึม แสดงความสามารถด้านการขออน้อยกว่า แม้ว่าการขอจะมีลักษณะคล้ายกับกับเด็กทั่วไป ส่วนพฤติกรรมที่ทำได้ซ้ำและตามด้วยพฤติกรรมแปลก ๆ ที่ใช้การมองไปที่นิ้วที่ชี้ของผู้อื่นแทนที่ต้องมองไปยังวัตถุที่ถูกชี้

Whalen and Schreibman (2003) ได้ศึกษาการฝึกมองร่วมกันสำหรับเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีการปรับพฤติกรรม การศึกษาได้ออกแบบการฝึกที่ใช้หลายเส้นฐาน (Multiple baseline Design) โดยมีพฤติกรรมเป้าหมายของการทดลองต่อไปนี้ คือ 1) การตอบสนองต่อการแสดงออกการชี้นิ้ว และการจ้องมองไปที่ผู้ใหญ่ 2) การเลื่อนการจ้องมองไปพร้อมกัน เช่น การมองไปด้วย และ 3) การชี้นิ้ว ด้วยจุดประสงค์ของการทำร่วมกัน ไม่ใช่เพื่อบอกความต้องการ โดยให้พ่อแม่เป็นผู้ฝึก ซึ่งได้ถ่ายทอดเทคนิคให้พ่อแม่เพื่อนำไปฝึกในแต่ละสถานการณ์และติดตามผลพร้อมทั้งได้ทำการประเมินทักษะทางสังคม มีผลการฝึกมองร่วมกันในเด็กออทิสติกดีขึ้น

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าการฝึกการมองร่วมกันทั้งการใช้สื่อหลากหลายกระตุ้น การใช้ผู้ปกครองฝึกในสถานการณ์จริงมีผลทำให้เด็กออทิสติกสามารถมีพฤติกรรมการมองร่วมกันกับผู้อื่นดีขึ้น และจะนำไปสู่การช่วยให้เด็กออทิสติกสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมองหน้าผู้อื่น การปฏิบัติตามคำสั่ง การเลียนแบบ หรือลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลงได้ ดังนั้นผู้ศึกษาสนใจในการใช้การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์เป็นหลักการเพื่อปรับพฤติกรรมการมองร่วมกันของน้องหนึ่ง (นามสมมุติ) เพศชาย อายุ 6 ปี ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นเด็กออทิสติก และมีภาวะบกพร่องด้านการสื่อความหมาย สติปัญญาาร่วมด้วย จากโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ จังหวัดเชียงราย ปัจจุบันได้เข้ารับบริการการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 ตำบลคอนแก้ว อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีเด็กมีความบกพร่องด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น คือ ไม่สบตา

ความบกพร่องทางการสื่อสาร มีการสื่อสารไม่เหมาะสมกับวัยและมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ คือ ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตประจำวัน เช่น รับประทานอาหารซ้ำ ๆ หากมีการเปลี่ยนกิจวัตรประจำวันที่ปฏิบัติอยู่ทุกวันจะปฏิเสธ โดยมีพฤติกรรมกรี๊ดร้อง ส่วนพฤติกรรมอื่นที่เป็นปัญหา ยกเว้นการไม่สบตาและการมองอย่างไม่มีจุดหมาย เด็กได้รับการช่วยเหลือฟื้นฟูในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นคือ ทักษะด้านการสื่อสาร การแก้ไขพฤติกรรมซ้ำ ๆ ทักษะการช่วยเหลือตนเองเบื้องต้น เช่น การแต่งตัว การรับประทานอาหาร เป็นต้น จากหลักการข้างต้นนั้น ผู้ศึกษามีความเชื่อว่าการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์สามารถแก้ปัญหาด้านการมองของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้ศึกษาได้สังเกตพฤติกรรมการมองของน้องหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ 4-8 ธันวาคม พุทธศักราช 2549 ในแต่ละวันขณะอยู่ในห้องเรียนเป็นเวลา 1 ชั่วโมง โดยได้สังเกตตลอด 5 วัน ในช่วงเวลา 10.00-10.30 น. ได้แก่ทักษะการช่วยเหลือตนเอง พบว่าน้องหนึ่งมีพฤติกรรมไม่ตอบสนองการมองเมื่อเรียกชื่อรวมจำนวน 75 ครั้ง และตอบสนองการมองเมื่อถูกเรียกชื่อจำนวน 25 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 5 ครั้งจากการเรียก 20 ครั้ง และช่วงเวลา 14.00-14.30 น. รวมเวลา 2 ช่วง ได้แก่ทักษะการช่วยเหลือตนเอง พบว่าน้องหนึ่งไม่ตอบสนองการมองเมื่อเรียกชื่อ รวมจำนวน 80 ครั้ง และตอบสนองการมองเมื่อถูกเรียกชื่อจำนวน 20 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 4 ครั้งจากการเรียก 20 ครั้ง ซึ่งมีจำนวนมากกว่าทักษะในตอนเช้า เนื่องจากครูผู้สอนให้อิสระน้องหนึ่ง ซึ่งในแต่ละครั้งยังเป็นการมองแบบไม่ได้ตั้งใจหรือการมองแบบผ่าน ๆ เท่านั้น จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นว่า การมองของน้องหนึ่งมีปัญหาอย่างมาก ซึ่งมีผลต่อการรับรู้หรือรับคำสั่งจากครูอย่างรุนแรง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกทั้ง 2 ช่วงเวลา เพื่อทำการสังเกตพฤติกรรมดังกล่าวให้ละเอียดมากขึ้น กล่าวคือจากการสังเกตติดต่อกันเป็นเวลา 5 วัน รวม 5 ชั่วโมง การตอบสนองการมองเมื่อถูกเรียกชื่อมีความถี่เฉลี่ยที่ 4-5 ครั้งจากการเรียก 20 ครั้ง

จากความบกพร่องของน้องหนึ่ง ผู้ศึกษามีความเชื่อว่าการนำหลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์มาทดลองใช้กับพฤติกรรมการมองร่วมกันของน้องหนึ่ง น่าจะทำให้น้องหนึ่งมีการมองร่วมกันกับผู้พูดมากขึ้นและเป็นการมองอย่างมีความหมายหรือมีความเข้าใจในการมอง ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดกับน้องหนึ่งเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการช่วยเหลือที่ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อฝึกการมองร่วมกันสำหรับเด็กออทิสติก โดยการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์

ขอบเขตของการศึกษา

1. ขอบเขตของกรณีศึกษา

น้องหนึ่ง เด็กชายอายุ 6 ปี ศึกษาที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นเด็กออทิสติก

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ การฝึกมองร่วมกันสำหรับเด็กออทิสติก โดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ โดยใช้เทคนิคการวางเงื่อนไข การชี้แนะ และการนำสิ่ง ที่น้องหนึ่งชอบใช้เป็นแรงเสริมทางบวก จากการประเมินพบว่า น้องหนึ่งชอบขนมคบเคี้ยว คือ มันฝรั่งทอด ดังนั้นผู้ศึกษาจึงใช้มันฝรั่งทอดเป็นรางวัลที่ใช้ในการทดลอง โดยผู้ศึกษาดำเนินการ สอนตามปกติ และเป็นผู้ให้รางวัลทุกครั้งเมื่อมีพฤติกรรมการมองร่วมกัน เมื่อถูกเรียกชื่อ ซึ่งได้มา จากผลการประเมินรางวัลประเภทขนม 3 ชนิดที่กรณีศึกษาเลือกได้แก่ มันฝรั่งทอด ทั้งนี้ผู้ศึกษา จะศึกษาวันที่ 21 พฤษภาคม 2550- 1 มิถุนายน 2550 ระหว่างเวลา 10.00-10.30 น.และเวลา 14.00-14.30 น. ติดต่อกัน 2 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

การมองร่วมกัน หมายถึง การมองร่วมกันระหว่างบุคคล 2 คน หรือบุคคลกับสิ่งของ หรือเหตุการณ์

การฝึกมองร่วมกัน หมายถึง การฝึกน้องหนึ่งมองสบตาผู้ศึกษา โดยใช้หลอดดูดกาแฟ โทรศัพท์มือถือจริง หุ่นยนต์แบทแมน พัดลมขนาดมือถือ ไฟฉายที่มีแสง และตุ๊กตาหมูสวมมีที่น้องหนึ่งชอบมากระตุ้นประสาทสัมผัสทางตา

เด็กออทิสติก หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านสังคม อารมณ์และการสื่อสาร ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความบกพร่องทางการสื่อสาร ทั้งทางวาจาและท่าทาง รวมทั้งมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ ที่ไม่เหมาะสม

การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ หมายถึง การนำเทคนิค วิธีการ กระบวนการโดยอาศัยหลักของทฤษฎีทางพฤติกรรมและการเรียนรู้มาใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการฝึกมองร่วมกันของน้องหนึ่ง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. หลังจากใช้การวิเคราะห์พฤติกรรมเชิงประยุกต์ น้องหนึ่งมีพฤติกรรมมองร่วมกันในการฝึกมองร่วมกันอย่างมีเป้าหมายมากขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับครูหรือผู้ปกครองนำไปใช้ในการฝึกหรือช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมการไม่มองร่วมกันกับผู้อื่นหรือไม่ยอมสบตากับคู่สนทนาได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved